

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/275/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1213230484
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Chalupka
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1213230484.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Chalupku a členov senátu JUDr. Juraja Považana a JUDr. Janky Richterovej v právnej veci žalobkyne: K. Z., R.. XX.XX.XXXX, I. I.: J. XXX/XX, D., zast.: JUDr. Marián Ševčík, CSc., advokát, Nezábudková 22, 821 01 Bratislava proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, v zast.: JUDr. Katarína Hegedušová, advokátka so sídlom: Majerníkova 3497/3A, Bratislava, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, na odvolanie žalovaného voči rozsudku Okresného súdu Bratislava II, č.k. 8C/261/2013-179 zo dňa 15.03.2018, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.

Žalobkyni sa p r i z n á v a náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zrušil rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadený zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s. zo dňa 7.8.2013, sp. zn. SR 00891/13. Žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil podľa § 40 ods. 1, písm. c/, j/ a ods. 2, § 3 ods. 1, § 4 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, § 53 ods. 1, 5 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, § 9 ods. 2, písm. j/, § 9 ods. 7, § 11 ods. 1, písm. a/, zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov a vecne tým, že Žalobkyňa sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 27.09.2013 domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku č. SR 00891/13 zo dňa 07.08.2013 vydaného Stálym rozhodcovským súdom spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s. Rozhodcovským rozsudkom bola žalobkyni uložená povinnosť zaplatiť žalovanému sumu 895,77 EUR, zmenkový úrok 0,25% od 19.10.2012 do zaplatenia a trovy rozhodcovského konania vo výške 266,45 EUR. Rozhodcovský rozsudok napádala z dôvodov, že katastrálny úrad odmietol návrh žalovaného na zabezpečenie pohľadávky zápisom k nehnuteľnosti žalobkyne. Žalovaný sa domáhal z toho istého dôvodu dvakrát príslušenstva. Nebol riadne zistený skutkový stav, nebolo uvedené, z čoho pozostávajú trovy právneho zastúpenia žalobcu ani to, či boli vyčerpané všetky právne možnosti vyriešenia veci mimosúdne. Mala za to, že žalovaný podal žalobu napriek tomu, že mal vedomosť o tom, že zo zdravotných dôvodov nebola schopná žiadnej korešpondencie a sám pochopil jej zdravotný stav a nekonal hneď podaním žaloby.

3. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s návrhom na začatie rozhodcovského konania zo dňa 28.12.2012, zmluvou o úvere zo dňa 08.08.2011, zmenkou č. 102301112, rozhodcovskou zmluvou zo dňa 08.08.2011, rozhodcovským rozsudkom sp. zn. SR 00891/13 zo dňa 14.08.2013 s doručenkou,

uzneseniami tunajšieho súdu, č.k. 55Er/2459/2014-11 a 55Er/2459/2014-14, rozhodnutím Bankovej rady NBS zo dňa 07.06.2016 č. GUV-709/2016, rozhodnutím o vydaní predbežného opatrenia OFS-13342/2015-1 zo dňa 06.09.2016 a zistil nasledovný skutkový:

4. Strany sporu uzavreli zmluvu o úvere zo dňa 08.08.2011, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej peňažné prostriedky vo výške 500,- EUR, pričom žalobkyňa bola povinná vrátiť túto sumu spolu s poplatkom vo výške 484,- EUR. Úver mal byť žalobkyni poskytnutý na výkon povolania. V zmysle bodu 13. Všeobecných obchodných podmienok poskytnutia úveru žalovaný na zabezpečenie záväzku zo zmluvy o úvere vystavil dve zmenky, v ktorých nebola vyplnená zmenková suma a dátum začiatku úročenia zmenkovej sumy.

5. Strany ďalej dňa 08.08.2011 uzavreli rozhodcovskú zmluvu, podľa ktorej všetky spory, ktoré vzniknú zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXX zo dňa 08.08.2011, mali byť riešené pred Stálym rozhodcovským súdom zriadeným spoločnosťou Slovenská rozhodcovská a.s., so sídlom Karloveské rameno 8, 841 04 Bratislava, IČO: 35 922 761 (ďalej len „Stály rozhodcovský súd“) alebo pred príslušným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde podľa príslušného právneho predpisu.

6. Žalovaný podal dňa 10.01.2013 na Stálom rozhodcovskom súde návrh na začatie rozhodcovského konania, pričom návrh s prílohami spolu s výzvou na žalobnú odpoveď boli žalobkyni doručené dňa 12.04.2013.

7. Rozhodcovský rozsudok, sp. zn. SR 00891/13 zo dňa 07.08.2013 bol žalobkyni doručený dňa 09.09.2013. Rozhodcovský rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 16.09.2013 a vykonateľnosť dňa 19.09.2013.

8. Okresný súd Bratislava II uznesením, č.k. 55Er/2459/2014-11 zamietol žiadosť exekútora o vydanie poverenia v časti o vymoženie zmenkového úroku vo výške 0,25% denne z dlžnej sumy 895,77 EUR od 19.10.2012 do zaplatenia a následne uznesením, č.k. 55Er/2459/2014-14 exekučné konanie v tejto časti zastavil.

9. Národná banka Slovenska rozhodnutím o vydaní predbežného opatrenia OFS-13342/2015-1 žalovanému zakázala preberať, predkladať na platenie, indosovať, prevádzať alebo vymáhať plnenie zo zmienek vystavených po 30. apríli 2014 spotrebiteľom za účelom zabezpečenia záväzku spotrebiteľa zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zároveň uložila povinnosť zdržať sa používania nekalej obchodnej praktiky spočívajúcej v tom, že so spotrebiteľom je súčasne alebo v bezprostrednej časovej následnosti uzatváraná zmluva o spotrebiteľskom úvere splatnom jednorazovo a dohoda o splátkach toho istého úveru. Banková rada NBS rozhodnutím GUV-709/2016 uvedené rozhodnutie potvrdila.

10. Právny zástupca žalobkyne vo svojom prednese uviedol, že rozhodcovský rozsudok obsahuje právne nezrovnalosti, a to konkrétne v tom, že predmetná úverová zmluva má znaky spotrebiteľského vzťahu, pričom judikatúra súdov, ktorá bola použitá, sa na predmetný prípad nevzťahuje. Zmluva svojím obsahom odporuje dobrým mravom, a to konkrétne vo výške odplaty za poskytnutie úveru, ktorá takmer dosahuje výšku samotnej istiny a popri ďalších nákladoch spĺňa charakteristiky úžery. Zmenku takisto považoval za neplatný právny úkon, nakoľko táto bola vystavená bianko a jej obsah bol následne dopísaný bez vedomosti žalobkyne a bez riadneho poučenia, hoci tvrdenie žalovanej strany je opačné. Žalovaný subjekt už v súčasnosti nie je tzv. nebankovým subjektom a nepožíva dobré meno vzhľadom na svoju predchádzajúcu činnosť. Hoci aj bolo v tejto veci vyvolané exekučné konanie s vydaním poverenia, exekučný titul bol napadnutý v zákonnej lehote, pričom túto možnosť reparácie rozhodcovského rozsudku súdom upravuje právny poriadok SR. Žalovaný zvolil zabezpečovací úkon obmedzením dispozičného práva žalobkyne s nehnuteľnosťou, pričom príslušný katastrálny odbor tento úkon odmietol zapísať a jeho rozhodnutie o preskúmaní ako správne potvrdil krajský súd aj NS SR, nakoľko návrh vyhodnotil ako v rozpore s dobrými mravmi a právnym poriadkom SR. Predmetný vzťah bolo potrebné posudzovať ako spotrebiteľský, nakoľko žalobkyňa bola v zmluve označená ako občianka bez statusu podnikateľa alebo obchodného partnera. Pokým jej zdravotný stav dovoľoval jednotlivé splátky uhrádzať, uhradila ich dokopy 7 po 82,- EUR, čo je dohromady 574,- EUR. Vzhľadom na výšku predmetného úveru bol tento neadekvátne zabezpečený ďalšími tromi spôsobmi vo výške, ktorá je v

rozpore s dobrými mravmi, na čo rozhodcovský súd vo svojom konaní neprihliadol. Tento postupoval navyše v zmysle svojich interných pravidiel, ktoré sú contra legem, a preto sa už dnes ani nenachádza v príslušnom zozname rozhodcovských organizácií. Z obsahu zmenky, ktorá je založená v spise a ktorej obsah bol vyplnený bez vedomosti žalobkyne, chýba podpis ručiteľa. Poplatok za poskytnutie úveru vo výške takmer rovnajúcej sa samotnému úveru a aj následné náklady uvedené v zmenke alebo vyplývajúce z ďalšieho zabezpečovacieho úkonu spĺňajú charakteristiku lichvy. V tomto prípade súd môže posúdiť ako čiastočnú neplatnosť zmluvy, tak aj absolútnu neplatnosť zmenky. Žalovaný toho času už v predmete činnosti nebankovú činnosť nemá. Už uhradená suma žalobkyňou zodpovedá vráteniu poskytnutej sumy a pri nepatrnom rozdieli aj zákonnému úročeniu.

11. Splnomocnená zástupkyňa žalovaného vo svojom prednese uviedla, že žalujúca strana neuviedla žiadnu z taxatívne definovaných podmienok neplatnosti rozhodcovského rozsudku. K posúdeniu úverovej zmluvy ako spotrebiteľského vzťahu trvala na tom, že tento úver nie je možné posudzovať ako spotrebiteľský, a to vzhľadom na účel predmetu pôžičky, pričom odkázala na § 2 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý spotrebiteľa definuje ako fyzickú osobu, ktorá úverovú zmluvu

uzatvára na iný účel ako v súvislosti s účelom povolania, pričom obsah predmetnej zmluvy hovoril o tom, že úver bol poskytnutý za účelom povolania. Úverová zmluva bola uzavretá v zmysle Obchodného zákonníka a zmenka je podľa tohto zákona štandardným úkonom. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie istiny vo výške 500,- EUR, ktorú sa žalobkyňa zaviazala vrátiť spolu s poplatkom vo výške 484,- EUR, ktorý zahŕňal zmluvný úrok, administratívne náklady spojené s úverom. Výška uhradenej sumy nie je sporná, vyplýva z nej však, že žalobkyňa neuhradila v plnom rozsahu ani len dohodnutý zmluvný úrok. Pokiaľ by dodržiavala podmienky zmluvy, nedošlo by k vyvolaniu sankcie v podobe úroku z omeškania.

12. Žalovaný následne v písomnom vyjadrení doručenom súdu dňa 30.01.2018 uviedol, že Zmluva o úvere č. XXXXXXXXXX nemala spotrebiteľský charakter, pri poskytnutí úveru vychádzal z vyhlásení žalobkyne, že ide o úver poskytnutý na výkon povolania, čo potvrdila svojím podpisom. Zákon o spotrebiteľských úveroch tiež neustanovoval, že v čase poskytnutia úveru na podnikanie, zamestnanie alebo povolanie musí byť žiadateľ o úver podnikateľom alebo zamestnaný. Z dohody o vyplnení zmenky obsiahnutej v čl. 13 VPPÚ vyplýva vôľa dlžníka a veriteľa doplniť do neúplnej zmenky sumu, ktorá má pozostávať zo sumy všetkých peňažných nárokov veriteľa voči dlžníkovi, ktoré vzniknú ku dňu vyplnenia zmenky a dátumom zročnosti mal byť dátum, kedy sa stal splatným kauzálny právny vzťah. Doplnením neúplnej zmenky o absentujúce údaje sa stáva zmenka perfektnou, pričom uvedený stav nastal aj v právnom vzťahu medzi žalobcom a žalovaným. Ďalej uviedol, že tretina poplatku vo výške 484,- EUR predstavovala dohodnutý úrok a zvyšné dve tretiny zahŕňali náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou. Zákon účinný v čase uzatvorenia zmluvy o úvere nestanovil maximálne prípustnú výšku odplaty. Dohodnutá výška odplaty nebola neprimeraná a nebola v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, resp. dobrými mravmi, a to aj vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný poskytuje úvery z vlastných zdrojov, nevyžaduje zabezpečenie pri poskytnutí úveru, vzhľadom na podmienky, za ktorých žalovaný poskytol úver žalobkyňi a s ohľadom na ďalšie obchodné riziko žalovaného.

13. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení doručenom súdu dňa 13.03.2018 uviedla, že od začiatku bola presviedčaná žalovaným, že ide o spotrebiteľský úver, predmetnú zmenku nepodpísala, na zmenke nie je jej vlastnoručný podpis, nachádza sa na nej len paličkové písmo, ktoré vyhotovil žalovaný. V tejto zmenke nebol uvedený ručiteľ

ani jeho podpis, preto žalobkyňa považovala zmenku z 08.08.2011 na sumu 895,77 EUR za absolútne neplatnú. Poplatok vo výške 484,- EUR považovala za absolútne neprimeraný v porovnaní s poskytnutým úverom vo výške 500,- EUR. Poukázala na rozhodnutie Bankovej rady NBS zo dňa 07.06.2016, č. GUV-709/2016 v znení Rozhodnutia o vydaní predbežného opatrenia OFS-13342/2015-1 zo dňa 06.09.2016, v ktorých NBS zakázala žalovanému poskytovať úvery, vymáhať z toho vyplývajúce pohľadávky a tiež vymáhať plnenie z podpísaných zmeniek.

14. Žalovaný v reakcii na vyjadrenie žalobkyne uviedol, že rozhodnutia NBS nie sú aplikovateľné na predmet tohto sporového konania, nakoľko predmetom konania sú nároky zo zmluvy, ktorá nemá charakter spotrebiteľskej zmluvy. Zároveň sa predložené rozhodnutia týkali plnení zo zmeniek vystavených po 30. apríli 2014 v súvislosti so spotrebiteľskými zmluvami.

15. Konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku nie je konaním podľa § 137 písm. c) CSP, teda sa nevyžaduje preukázanie naliehavého právneho záujmu. V predmetnom konaní sa vyhodnocuje existencia splnenia zákonných podmienok pre vyhlásenie rozhodcovského rozsudku, a to podľa právnej úpravy účinnej v čase jeho vyhlásenia. Súd má za preukázané, že rozhodcovským rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s., sp. zn. SR 00891/13 zo dňa 07.08.2013 bola žalobkyni uložená povinnosť zaplatiť žalovanému sumu 895,77 EUR spolu so zmenkovým úrokom vo výške 0,25% denne z dlžnej sumy od 19.10.2012 do zaplatenia, zákonným úrokom 6% ročne z dlžnej sumy od 13.12.2012 do zaplatenia a nahradiť trovy rozhodcovského konania vo výške 266,45 EUR.

16. S účinnosťou od 01.01.2015 bol prijatý zákon č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Zákon č. 335/2014 Z.z. aj predchádzajúci č. 244/2002 Z.z. predstavujú z podstatnej časti procesnoprávne predpisy, pričom platí zásada uplatňovaná v procesnom práve, podľa ktorej na procesné úkony v súdnom konaní sa zásadne aplikuje procesné právo platné a účinné v čase uskutočnenia procesného úkonu, pokiaľ prechodné ustanovenia neurčujú inak. Naplnenie taxatívne vymedzených dôvodov podmienok žaloby na zrušenie rozhodcovského rozsudku súd preto posudzoval podľa ustanovení účinných v čase podania žaloby.

17. Včasnosť podania žaloby súd skúmal takisto podľa predpisov účinných v čase podania žaloby, kedy účinný zákon č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní predpisoval 30-dňovú lehotu na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku. Keďže rozhodcovský rozsudok bol žalobkyni doručený dňa 09.09.2013 a žaloba na tunajší súd bola podaná dňa 27.09.2013, zo strany žalobkyne bola dodržaná zákonná 30-dňová lehota.

18. Žalobkyňa odôvodňovala návrh na zrušenie rozhodcovského rozsudku najmä porušením práva na ochranu spotrebiteľa, nakoľko zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu svojím obsahom odporuje dobrým mravom, a to konkrétne vo výške odplaty za poskytnutie úveru, ktorá takmer dosahuje výšku samotnej istiny a popri ďalších nákladoch spĺňa charakteristiku úžery. Žalovaný namietal, že zmluvu o úvere nemožno v danom prípade považovať za spotrebiteľský vzťah, nakoľko v zmysle právnej úpravy účinnej v čase uzavretia zmluvy sa spotrebiteľom rozumela len fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Zmluva o úvere bola žalobcom vyhotovená ako formulár určený pre vyšší počet žiadateľov o úver. Text zmluvy bol predtlačný, dlžník len doplnil svoje údaje, pričom nemohol ovplyvniť obsah zmluvy. Čo sa týka vyhlásenia, na aký účel sa úver poskytuje, zmluva obsahuje len 4 políčka - 1. na výkon zamestnania, 2. na výkon povolania, 3. na výkon podnikania alebo 4. na iný účel. Súdu je z úradnej činnosti známe, že praktiky žalovaného boli predmetom preskúmania súdov i správnych orgánov, napr. Slovenskej obchodnej inšpekcie. V písomnom vyhotovení zmluvy o úvere absentovala možnosť, ktorá by spotrebiteľovi umožnila vyslovene uviesť požiadavku, aby mu bol poskytnutý spotrebiteľský úver. Absencia tejto možnosti poukazuje na snahu veriteľa neposkytnúť spotrebiteľské úvery a priori. Krajský súd v Prešove rozhodnutím zo dňa 26.05.2011, sp. zn. 6Co/84/2011 vyslovil, že konanie, ktorým sa presviedča, navádza alebo inak pôsobí na spotrebiteľov s cieľom dosiahnuť, aby sa ako účel úveru vyznačil účel na zamestnanie, povolanie alebo podnikanie, teda aby sa vyznačoval ako účel úveru účel, ktorý nie je pravdivý, je v rozpore so smernicou č. 2005/29 ES z 11.05.2005 o nekalých obchodných praktikách voči spotrebiteľovi na vnútornom trhu, pretože takéto konanie možno zaradiť pod nekalú praktiku a zároveň môže napĺňať atribúty agresívnej obchodnej praktiky, čo znamená, že ak sa podstatne zhoršuje sloboda výberu alebo správanie priemerného spotrebiteľa, každá nekalá praktika sa považuje za neprijateľnú voči spotrebiteľovi.

19. Súd sa nestotožnil s argumentáciou žalovaného, podľa ktorej nebolo jeho povinnosťou zisťovať, na aký účel boli poskytnuté peňažné prostriedky následne skutočne použité. Zmätočné formulovanie zmluvných podmienok, týkajúcich sa účelu poskytnutého úveru naznačovalo zjavnú účelovosť, kedy úmyslom žalovaného bolo vymaniť zmluvný vzťah z režimu spotrebiteľských vzťahov, kedy by žalobkyni ako slabšej strane prislúchala zvýšená miera ochrany. V tomto prípade porušil povinnosť podľa ust. § 9 ods. 7 zákona č. 129/2010 Z.z. Keďže v konaní nebolo preukázané, že by bol žalobkyni, ktorá

je označená identifikačnými znakmi typickými pre spotrebiteľa - meno, priezvisko, bydlisko, rodné číslo a číslo OP, bez identifikácie povolania; skutočne poskytnutý úver na výkon povolania, žalobkyňa je potrebné považovať za spotrebiteľa, a teda na úverový vzťah bolo potrebné aplikovať normy spotrebiteľského práva zaručujúce žalobkyni zvýšenú mieru ochrany.

20. Žalobkyňa argumentovala tým, že zmluva o úvere odporovala dobrým mravom z dôvodu neprimeranej odplaty za poskytnutie úveru. Na podklade napadnutého rozhodcovského rozsudku bolo na tunajšom súde začaté exekučné konanie, pričom súd uznesením, č.k. 55Er/2459/2014-11 zamietol žiadosť exekútora o vydanie poverenia v časti o vymoženie zmenkového úroku vo výške 0,25% denne z dlžnej sumy 895,77 EUR od 19.10.2012 do zaplatenia, pričom následne bolo v tejto časti exekučné konanie právoplatne zastavené. Nemali by byť žiadne pochybnosti o tom, že 0,25 % denné zmenkové úroky, t.j. 91,25 % ročné úroky, nemôžu byť považované za primerané a v súlade s dobrými mravmi. Takto vysoko dojednané úroky popierajú zmysel sankčnosti a kompenzácie, pretože v prípade omeškania s plnením nemá kompenzácia znamenať takmer 100 % navýšenie dlhu, ale má najmä kompenzovať veriteľovi škodu, ktorá mu vznikla neplnením zo strany dlžníka. Za poskytnutie úveru 500,- EUR sa povinná zaviazala zaplatiť poplatok vo výške 484,- EUR (predstavujúci 96,80 % podiel z úveru), ktorý dostatočne kryje podnikateľské riziko žalovaného. Rozhodcovským rozsudkom bol navyše žalovanému priznaný aj zákonný úrok vo výške 6%, a preto nie je dôvod, prečo by mal byť záväzok zabezpečený aj takýmito neprimeranými zmenkovými úrokmi. Z predloženého rozhodcovského rozsudku vyplýva, že Stály rozhodcovský súd mal za to, že zmluvu o úvere nebolo možné posudzovať podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko vzťah medzi stranami sporu nebol spotrebiteľský z dôvodu poskytnutia úveru na výkon povolania. Z dôvodov uvádzaných vyššie je súd názoru, že medzi stranami jednoznačne vznikol spotrebiteľský vzťah. Keďže Stály rozhodcovský súd pri rozhodovaní neaplikoval normy spotrebiteľského práva, pričom len formálne potvrdil žalovaným uplatňované zmenkové úroky, znamená, že pri rozhodovaní v rámci rozhodcovského konania boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa, čo predstavuje jeden z predpokladov na zrušenie rozhodcovského rozsudku.

21. Je tiež zároveň dôležité skonštatovať, že z predloženej zmluvy o úvere jednoznačne vyplýva, že táto zmluva neobsahovala údaj o RPMN, čo je povinná náležitosť zmluvy v zmysle ust. § 9 ods. 2, písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. a jej absencia spôsobuje, podľa ust. § 11 ods. 1 tohto zákona, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. A ďalej, že podľa ust. § 17 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z., v súvislosti s poskytovaním spotrebiteľského úveru nemožno splniť dlh alebo zabezpečiť jeho splnenie zmenkou alebo šekom.

22. K porušeniu predpisov na ochranu práv spotrebiteľa došlo aj z ďalšieho dôvodu. Rozhodcovská zmluva bola podpísaná v rovnaký deň ako zmluva o úvere. Hoci sú obe zmluvy na samostatných tlačivách, je zrejmé, že rozhodcovská zmluva bola uzatváraná súčasne so zmluvou o úvere č. XXXXXXXXXX. Zmluva o úvere aj rozhodcovská zmluva sú tzv. formulárovými zmluvami, čo žalobkyňa (formu ani obsah) nemohla ovplyvniť. Rozhodcovská zmluva uzavretá pred 1. januárom 2015 sa spravuje predpismi účinnými v čase jej uzavretia, t.j. v danom prípade predpismi účinnými ku 08.08.2011. Súd má za to, že rozhodcovská zmluva spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľa, a preto je jej povahu potrebné považovať za neprijateľnú, a teda neplatnú (čl. 3 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách). Rozhodcovská zmluva nebola individuálne dojednaná. Celú zmluvu tak mohla ako celok len prijať a podrobiť sa týmto podmienkam alebo celú zmluvu odmietnuť. Akceptovateľnosť rozhodcovského konania v spotrebiteľských veciach je treba zvoliť osobitným vyjednaním a nie nanútením rozhodcovského konania spotrebiteľovi. Na individuálne dojednanie by bolo potrebné rešpektovať a zachovať proces tvorby zmluvy ustanovený v Občianskom zákonníku. Predkladanie rozhodcovských zmlúv spotrebiteľom za stavu, keď nepoznajú pravidlá rozhodcovského konania (rozhodcovská zmluva neobsahuje žiadne poučenie spotrebiteľa o rozdieloch medzi rozhodcovským konaním a občianskym súdnym konaním na všeobecnom súde), sa zneužíva k záverom o individuálnom vyjednaní zo strany spotrebiteľov. Faktickým subjektom, ktorý definuje, kto bude riešiť spor zo spotrebiteľskej zmluvy, je v tomto prípade veriteľ, teda žalovaný. Pokiaľ aj bola dojednaná možnosť účastníkov zmluvy obrátiť sa so svojím nárokom na všeobecný súd, možnosť voľby pre spotrebiteľa je len iluzórna, pretože takmer s pravidelnosťou rozhodcovské žaloby podávajú veritelia, čo možno odôvodniť aj rozsahom nárokov plynúcich zo štandardne formulovanej zmluvy. Na základe uvedených skutočností je nevyhnutné považovať rozhodcovskú zmluvu za neprijateľnú.

23. Z rozhodcovského konania bolo zrejmé, že rozhodcovský súd neposkytol žalobkyni ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami.

24. Vzhľadom na vykonané dokazovanie a s poukazom na citované zákonné ustanovenia súd vyhodnotil žalobu ako dôvodnú, a preto jej v celom rozsahu vyhovel.

25. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobkyňa mala vo veci úspech, preto jej prislúcha nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

26. Proti predmetnému rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný, ktorý žiada odvolací súd, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, resp. zmenil rozhodnutie a žalobu v celom rozsahu zamietol. Zároveň žalovaný žiada o úhradu trov konania. Svoje odvolanie žalovaný odôvodnil podľa § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ C.s.p. Žalovaný poukazuje na to, že v tomto prípade súd posudzoval vec o ktorej sa už raz právoplatne rozhodlo. K otázke udeleného poverenia žalovaný uvádza, že po doručení návrhu na vykonanie exekúcie a rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu ako exekučného titulu udelené dňa 26.05.2014 vyplýva, že rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu bol predmetom skúmania zo strany súdu už pri rozhodovaní o udelení poverenia súdnemu exekútorovi. Žalovaný poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR, uznesenie z 23.11.2011 č.k. I. ÚS 456/2011-19. Žalovaný ďalej poukazuje na skutočnosť, že Okresný súd Bratislava II, sp. zn. 55Er/2459/2014 uznal exekučný titul za súladný až na úrok vo výške 0,25% denne, takýto nárok, úrok vo výške 0,25% denne. Súd v danom uznesení taktiež konštatoval nesporebitel'ský charakter úverovej zmluvy ale zmluvy uzavretej podľa obchodného zákonníka. Spornú zmluvu o úvere nemožno posudzovať ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere, nakoľko v zmluve je výslovne určený účel uzatvorenia zmluvy - povolania. Rozhodcovská zmluva, dohodnutá medzi žalobcom a žalovaným je tzv. nevýhradnou rozhodcovskou

zmluvou, nakoľko umožňuje každej zmluvnej strane domáhať sa ochrany svojich práv buď prostredníctvom rozhodcovského konania alebo súdneho konania.

27. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa, ktorá sa v plnom rozsahu stotožňuje s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a žiada ho potvrdiť odvolacím súdom.

28. K vyjadreniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný, ktorý má za to, že preukázal existenciu a naplnenie odvolacích dôvodov. Žalovaný sa v rámci svojho vyjadrenia pridrižiava svojich doterajších tvrdení a trvá na ním podanom odvolaní.

29. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa, ktorá považuje tvrdenia žalovaného za bezpredmetné a právne irelevantné.

30. K vyjadreniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný, ktorý sa naďalej pridrižiava svojho odvolania zo dňa 30.05.2018 a svojho vyjadrenia zo dňa 16.08.2018 a má za to, že odvolacie dôvody riadne a včas uviedol už v odvolaní zo dňa 30.05.2018 a vymedzil ich kvalifikovaným spôsobom. Odvolacie dôvody zákon taxatívne vymedzuje v ust. § 365 ods. 1 CSP, pričom sa vzťahujú aj na odvolanie, ktoré odvolateľ riadne uviedol a vysporiadal sa s odôvodnením, ktoré vo vyjadrení zo dňa 16.08.2018 len doplnil (nedopíňal samotné odvolacie dôvody, tak ako uvádza Žalobca).

31. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa, ktorá opätovne žiada odvolací súd, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

32. Odvolací súd, viazaný rozsahom (§ 379 C.s.p.) a odvolacími dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C.s.p.), preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je opodstatnené.

33. Súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav veci, vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 ods. 1, 2, 3 C. s. p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 C. s. p.) a na ich

základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite, jasne a výstižne odôvodnil (§ 220 ods. 1, 2 C. s. p.).

34. Vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, obmedzil odvolací súd odôvodnenie potvrdzujúceho rozhodnutia na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 2 C.s.p.

35. Pre doplnenie odvolací súd uvádza, že sa plne stotožnil s rozhodnutím a názorom súdu prvej inštancie.

36. 42. O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. V odvolacom konaní súd vzhľadom na to, že potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie úspešnej žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania priznáva v rozsahu 100%,. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

37. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p., § 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolať a musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa(§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).